

лимъ на две по-малки епохи: 1. епоха на обчукания камъкъ или старокаменна епоха и 2. епоха на огладения камъкъ или новокаменна епоха.

Отъ разкопкитѣ и изучванията, които отъ редъ години се правятъ на наши пещери, могили, стари селища и т. н., стана ясно, че и въ България сж живѣли хора много по-рано отъ тракитѣ, които ние смѣтаме за най-стари жители по нашитѣ земи. По изкопаемитѣ нѣща ние можемъ съ голѣма вѣроятностъ да говоримъ за живота на нашитѣ прадѣди, когато тѣ не сж имали други жилища, освенъ хралупитѣ, естественитѣ пещери и скални навеси. Тукъ нашитѣ прадѣди сж си правѣли орждията и оржжията само отъ камъкъ и сж се прехранвали само отъ ловъ. Това е било преди много хиляди години, когато голѣма частъ отъ България била покрита съ непроходими гори, буйни храсталаци и треви, съ голѣми рѣки, езера и блата. Почти презъ цѣлата година високитѣ планини били покрити съ голѣми снѣгове и сковани съ дебели ледове. Зимата била много продължителна и люта, придружена съ много снѣжни бури и виелици, а лѣтото било кжсо, влажно и доста прохладно. Въ обширнитѣ гори живѣли разни животни, повечето отъ които днесъ сж изчезнали или сж станали много рѣдки. Въ тази отдалечена епоха нашиятъ прадѣдо не е билъ скотовъдецъ, нито пастиръ, нито е умѣялъ да опитомява животнитѣ. Той е билъ въ борба съ тѣхъ и така е осигурилъ живота си на земята.

Въ борбата за животъ предисторическиятъ човѣкъ се е надѣвалъ на своята голѣма тѣлесна сила, на смѣлостта си, хитростта си и на пѣргавината си, но въ онѣзи опасни времена това не било достатъчно. Често ставало нужда нашиятъ прадѣдо да се бори съ крвожадни и несравнено по-силни диви звѣрове, както и съ нему подобни хора, сжщо тѣй смѣли и силни, тѣй хитри и пѣргави. За да може успѣшно да води тази тежка борба, едва ли не на животъ и смъртъ, предистори-